Na konci světa leží město, jež je takovou dírou, že i vším a blechám přijde pod jejich úroveň ho navštívit. Ale i přesto tam žije pár ztracených existencí, které si vydělávají na živobytí pronájmem svých domků vrahům a zlodějům jezdícím do města na partičku karet se šerifem. Ulice Biletownu – Města žluče – pokrývala několik centimetrů hluboká vrstva patlavého žlutohnědého bláta, podle kterého také dostalo svůj název. Celý Biletown se vlastně skládal jen z jediné hlavní ulice, na kterou byly kolmé čtyři další. Nedá se říct, že by město trpělo chudobou nebo nedostatkem turistů. Kdysi jeden newyorský vědec, budiž mu země lehká, spočítal, že se tu denně prodá a následně vypije více než sto padesát litrů tvrdé pálenky a dámy v pochybných podnicích utrží dohromady kolem osmi tisíc dolarů za týden. No, co říci závěrem? Biletown prostě prosperuje výborně a komu se to nelíbí, může se klidně zabydlet na hřbitově obutých, hned vedle kostela, z něhož se téměř ihned po jeho otevření stal zdejší saloon.
Patřil muži jménem Shakespeare, což byl statný padesátník s ustupujícími mastnými vlasy a nosem připomínajícím obzvláště ošklivou a podivně rostlou červenou bramboru. Jeho podnik byl legendární hlavně díky padesáti devíti prostřeleným šerifským hvězdám přišpendleným na nástěnce za barem. Patřily správcům pořádku, které sem úřady za roky fungování města poslaly. Jediný z mužů zákona, jehož hvězda nezdobila Shakespearův bar, byl starý Shelby Blake. Tento hrdinný starý pán se už třicet let snažil jít do důchodu, ale díky krátké životnosti svých kolegů se mu to stále nechtělo dařit. Možná se ptáte, proč zrovna on neskončil s kulí v srdci jako ostatní. Odpověď je jednoduchá. Kdykoli se mu zdálo, že slyší střelbu nebo křik, obrátil si houpací křeslo zády k ulici a strčil si špunty do uší. „Nic jsem neviděl, nic jsem neslyšel, takže nemůžu věšet," říkával Blake po každém přepadení banky, vraždě nebo krádeži koní. Právě proto si starého šerifa oblíbili snad všichni muži, nad jejichž hlavami se vznášel výstražný nápis „Wanted – dead or alive."

Toho dne se ale měly stát věci, které na nějaký čas opět rozvířily Biletownské vody. Přijel nový

šerif, co měl vystřídat Blakea, jenž zaskakoval za předchozího záhadně zastřeleného policistu. Starý Shelby jeho smrt přirozeně odmítl řešit, protože nic neviděl ani neslyšel.
Nový městský narušitel přijel do města jak jinak než na urostlém bělouši a v parádním oblečku páchnoucím naftalenem, který ještě předešlého dne visel na ramínku v obchodě. Mladík měl pod nosem něco, co sám rád označoval jako knír, přestože se ona dotyčná věc skládala ze dvou, nanejvýše tří světlých vousků. U pasu se mu houpala obráceně připnutá pouzdra se dvěma revolvery, z nichž, jak se zdálo, se ještě nikdy nestřílelo, a z holinky mu čouhala rukojeť podivně umístěného nože. Na první pohled bylo zřejmé, že jeho ostří musí mladíka píchat do lýtka při sebemenším pohybu.
Hned, jak spatřil Shelbyho třpytící se hvězdu, zastavil před strážnicí a seskočil z koně stylem trochu nemotorné baletky. Nejspíš nepočítal s hlubokou vrstvou bláta na ulici, protože hrozivě zavrávoral. Poté mocně zařval a opatrně si vytáhl z boty nůž, který ho zřejmě řízl do nohy. Shelby Blake a několik nebezpečně působících pánů, se kterými zrovna hrál karty, se při tom zvuku otočili a pohlédli na nového městského šerifa. Ten zřejmě nechtěl ztratit svou domnělou noblesu románových hrdinů, protože hrdě pronesl: „Jmenuji se Christian Bredly a zbavím vaše město zločinu, jako kočka sežere myši ve spíži.“
„Nestahuj si kalhoty, když je Velká Sussie ještě daleko,“ pronesl Blake a opět pokračoval ve hře.
„Kdo je Velká Sussie?“ nechápal Bredly.
„Ptej se támhle u Madam Eriky, pěknej podnik,“ ukázal Blake na protější dům se zataženými růžovými
záclonkami. Bredly se zamračil a poklepal prstem na zlatou šerifskou hvězdu přišpendlenou na klopě svého kabátu: „Jsem váš nový šerif a přinesu do města zákon a pořádek!“
„Ten chlapec je nepoučitelný,“ zasmál se jeden z Blakeových společníků. „Nemáš ještě whiskey, Shelby?“
„Budeš si muset zajít do kostela. Jo, a řekni Billymu, ať to napíše na mě.“ Muž položil karty a zvedl se.
„Emmette, vezmi mi taky flašku,“ houkl na něj další z karbaníků.
„Mně by taky jedna bodla. Díky Daltone,“ připojil se další z hráčů.
Emmett Dalton jen mávl rukou a zamračil se na celý svět: „Kdo si má tohle pamatovat. Vezmu celou bednu a pak mi to vrátíte.“ Odešel. Bredly, zřejmě otráven, že ho ostatní ignorují, potichu sykl bolestí, sehnul se a nenápadně si promnul lýtko. Když se napřímil, vzpomněl si: „Není tohle Emmett Dalton? Ten Dalton?“
„Znám jen jednoho a vůbec nevím, co máš na mysli,“ usmál se přívětivě Blake.
„Hledaný v několika amerických státech pro přepadení tuctu bank někde v Oklahomě nebo kde! Dokonce jsem slyšel, že byl spolčený i s bratry Jamesy,“ vykřikl Bredly a významně namířil prst za odcházejícím lupičem.
„S Jamesovými to jsou kecy, mladý pane,“ mávl rukou Blake. „Sám jsem se jich na něj ptal a povídali, že ho neznají.“
Bredly vyvalil oči: „Vy jste, při vší úctě, potkal bratry Jamesovi a Emmetta Daltona a nezatkl je?“
„Proč bych to měl dělat?“ otázal se s úsměvem Blake. „Vždyť já nic neviděl ani neslyšel.“
„Jděte k čertu, pane“ vykřikl Bredly a s nesmírnou námahou vypáčil ze špatně připnutého pouzdra jeden
revolver. „Teď jsem tady šerif já a zatknu každého, kdo se kdy provinil proti zákonu božímu, nebo zákonu státu Michigan. A jaké je vlastně vaše jméno, bývalý šerife?“
Shelby Blake se poťouchle zachechtal: „Je hezké, že chcete popravovat podle Michiganských

zákonů, ale nesmíte zapomenout, že jsme v Kansasu.“ Blakeovi spoluhráči sborově spustili salvu posměšného řehotu.
„Já jsem ale idiot,“ sykl Bredly pro sebe, ale stále nevypadal, že by se chtěl vzdát své pistolnické role.
„Těší mne, Shelby Blake,“ ozval se stařec. „Ale říkejte mi Shelby.“ Bredly sebou podrážděně trhl a zastrčil revolver zpátky do pouzdra. Ten vystřelil, což se zřejmě ani v nejmenším nelíbilo Bredlyho koni, protože se cvalem rozběhl pryč směrem z města. Překvapený Bredly se nezmohl naprosto na nic. Shelbyho přátelé se nyní div neváleli smíchy po zemi.
„Jen se smějte, pánové,“ odfrkl Bredly. „Jdu si obhlídnout rajón. Jo, a neopouštějte město, dokud vám to výslovně nepovolím.“ Následoval další výbuch smíchu. Bredly si upravil hvězdu, aby byla co nejlépe vidět, a vypravil se směrem, kterým předtím odešel Dalton.
Došel až ke kostelu, kde Emmett právě vycházel ze dveří nesouce bednu plnou alkoholu. Když se Daltonovy a Bredlyho oči setkaly, lupič si odfrkl, což bylo dozajista znakem upřímného a neuvěřitelně silného pohrdání.
Bredly vešel do kostela. Naskytl se mu pohled na hlavní loď, dokonale přestavěnou tak, že by ji snad nikdo nepoznal. Jediné, co zůstalo z původního vybavení, byly pošramocené varhany, na něž zrovna hrál jakýsi chlapík s doutníkem v puse.
„Á, naše šedesátá hvězda je tady!“ přivítal ho výčepní.
„Cože?“ nechápal novopečený šerif. Shakespeare ukázal na nástěnku s prostřílenými odznaky.
„Jen se posaďte, pane. Už jsem o vás slyšel tadydle od Emmetta. Mé jméno je William Shakespeare, ale říkejte mi raději Billy.“ Bredly uposlechl a posadil se na barovou stoličku.
„William Shakespeare? To mi je nějak povědomé,“ zapátral Bredly v paměti.
„Jojo,“ povzdychl si Billy. „Tohle mi říká spousta lidí. Pracky pryč, Andy!“ Shakespeare přetáhl utěrkou nazrzlého chlapíka, jenž využil Billyho chvilkové nepozornosti a snažil se sám natočit si pivo.
„To je Andy,“ postavil výčepní před šerifa skleničku whiskey. „Děsnej otrapa.“ Bredly se opatrně napil a najednou si vzpomněl, proč je tady.
„Zatýkám vás za pokus o krádež,“ vykřikl vítězoslavně. V tom okamžiku přestaly varhany hrát a zraky všech se upřely na jakési dva muže opodál, kteří si navzájem nahlas uráželi své matky. Oba dva třímali v rukou nože.
„Počkejte tady, hned jsem zpátky,“ poručil Bredly právě zatčenému Andymu.
„Žádné strachy. Hele, dej mi ještě pivo, Billy.“
Bredly vykročil ke dvojici mužů. „Jsem nový šerif a vy jste zatčeni.“ Oba rváči znenadání zapomněli
na svůj spor a začali se řehtat tak zvučným a prudkým smíchem, až se jeden z nich opřel o rameno toho druhého, aby neupadl. Bredly ale zřel něco ještě palčivějšího a více dráždícího jeho jemné policejní smysly, než dva uřvaní rváči s noži. Jednomu z přítomných pánů, který opodál hrál karty, vypadlo z rukávu srdcové eso.
„Jste zatčen!“ zvolal Bredly šťastně.
Christian Bredly strávil v saloonu celý večer. Když na Biletown padl soumrak, vykročil šerif ze dveří
následován téměř všemi lidmi, kteří byli toho večera u Shakespeara, a jež on sám osobně zatknul. Hruď se mu dmula pýchou, že byl hned první den tak úspěšný. Náladu mu jen trochu kazily obrovské dešťové kapky, které mu máčely sako a rozblátily celou ulici do té míry, že se podobala spíše bažině.
Když početnou smečku zatčených odvedl až na strážnici a chystal se ji zavřít do jediné velké

cely, která byla pro šerifovy zajatce k dispozici, zjistil, že to nebude tak jednoduché, jak si původně představoval, protože za mřížemi stál karetní stolek, u něhož se skvěle bavil Shelby Blake s přáteli.
„Co to tady sakra děláte, Mr. Blake?“ vykřikl Bredly překvapeně a mezi šerifovými spoluhráči maně rozeznal pár dalších hledaných tváří.
„Prosím, říkej mi Shelby.“
„Vypadněte z té cely, nebo vás zatknu,“ rozkřičel se Bredly hystericky.
„Venku prší!“
„No a?“
„Ale já tady za deště hraju karty už pětačtyřicet let,“ ohradil se Blake. Bredly zařičel jako rozzuřený býk
a donutil své zatčené, aby se vtěsnali do cely za bývalým šerifem Blakem. Poté naprosto vyčerpán fuškou toho dne skácel se na židli a usnul.
Christiana Bredlyho ráno probudily jasné sluneční paprsky probleskávající mezi mřížemi prázdné cely.
„Dobré ráno, Chrisi,“ ozvalo se z verandy. Bredly se naklonil a spatřil Blakea, jak venku maže karty.
„Kde jsou všichni?“ otázal se Bredly nechápavě.
„Chtělo se mi na záchod a měl jsem v kapse starý klíč od cely. Full House!“ Bredly si promnul obličej a vypotácel se ven. Dnes měl v plánu najít dobrovolníky na stavbu nové městské šibenice. Dle očekávání ale nikoho nenašel a sdělení několika pobudů, že šibenice není potřeba, protože si tady každý věší každého sám i bez pomoci úřadů, mu sebevědomí potřebné k další práci moc nepřidalo. Proto raději věnoval odpoledne zabavování zbraní, což se nesetkalo s příliš příznivým ohlasem.
Navečer se mračna nad Biletownem začala opět stahovat. Tentokrát za to ale nemohly vrtochy přírody.
Když slunce zapadlo, vzpomněl si Bredly, že by mohl vyhlásit ve městě prohibici. Pod záštitou svého odznaku si tedy vyžádal z barů i ze soukromých zásob tolik alkoholu, že by se s ním daly opít i všechny pluky Napoleonovy, a poté ho za všeobecného nesouhlasu naskládal na hranici za městem a zapálil.
Od té doby visí na nástěnce v baru Billyho Shakespeara šedesát děravých šerifských hvězd. _

_____

Agáta Kestřáková
Trapsavec 2012